

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/240/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514205127
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2514205127.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobcu: TELERVIS PLUS a.s., so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, IČO: 35 717 769, zastúpeného advokátom: JUDr. Alan Strelák, so sídlom Bratislava, Na vřšku 12, proti žalovaným: 1. P. U., nar. XX.X.XXXX a 2. P. U., nar. XX.X.XXXX, obaja žalovaní adresa L., A. XXXX/XX, o zaplatenie 824,50 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných 1. a 2. proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 7C/172/2014-103 zo dňa 24.11.2017 - voči vyhovujúcemu výroku I., t a k t o

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku I. a v závislom výroku III. o trovách konania r u š í a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 470,25 Eur spolu s 8,75% ročným úrokom z omeškania zo sumy 470,25 Eur od 27.11.2012 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 20,- Eur, vždy do 25. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, až do úplného vyrovnania, pod stratou výhody splátok v prípade omeškania žalovaných 1. a 2. s plnením ktorejkoľvek splátky; výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti o zaplatenie sumy 354,25- Eur s príslušenstvom zamietol a výrokom III. rozhodol o trovách konania tak, že priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovaným 1. a 2. v rozsahu 14,06%.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 261 ods. 3 písm. d), § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 40 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2, § 544 ods. 1, 2, § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 2 písm. f), k) a j), § 11 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 16.4.2012, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi stranami vznikol záväzkový právny vzťah založený zmlouvou o úvere zo dňa 16.4.2012, na základe ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému 1. ako dlžníkovi a žalovanej 2. ako spoludlžníkovi úver vo výške 650,- Eur za odplatu v sume 247,- Eur pozostávajúcu z celkového 20% úroku z istiny úveru a odmeny vo výške 18% z istiny úveru. Celková dlžná suma bola dohodnutá vo výške 897,- Eur, ktorú sa žalovaní zaviazali zaplatiť žalobcovi v 13-ich mesačných splátkach s tým, že prvá splátka bola splatná v 10. deň po uzavretí zmluvy a každá ďalšia splátka v 30. deň po splatnosti predchádzajúcej splátky. Výška prvých troch plátok bola dohodnutá sumou 3,25 Eur a ďalších 10 splátok sumou 88,73 Eur. Zmluvu uzavreli s odkazom na zákon č. 129/2010 Z. z. Neoddeliteľnú súčasť zmluvy tvorili obchodné podmienky a rozhodcovská doložka, nachádzajúce sa na rube tlačiva zmluvy. Žalobca ako veriteľ mal podľa obchodných podmienok (bod 1.) právo požadovať od žalovaných ako od dlžníkov vrátenie celej dlžnej sumy po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením ktorejkoľvek splátky v plnej výške. Ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) pri splatnosti úveru s dobou splácania 13 mesiacov je uvedená vo výške

67,70% napriek skutočnosti, že súd zistil, že skutočná RPMN bola v danom prípade 78,62% (bod. 1 obchodných podmienok). Podľa bodu 3 obchodných podmienok, ak žalovaní nesplnia svoj záväzok zo zmluvy, žalobca je oprávnený od nich požadovať zmluvnú pokutu vo výške 3,3% z istiny za každý aj začatý mesiac omeškania až do zaplatenia celkovej dlžnej čiastky. Prvá strana zmluvy je podpísaná oboma zmluvnými stranami, kým rub tlačiva zmluvy je podpísaný iba žalovanými. Zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru a neobsahuje ani rozčlenenie splátok na splátku istiny úveru, splátku úroku z úveru a splátku iných poplatkov z úveru. Žalovaní uhradili žalobcovi z poskytnutého úveru iba sumu 179,75 Eur. Táto skutočnosť vyplýva tak z vnútorného výpisu žalobcu, ako aj z fotokópie splátkového kalendára v časti s názvom: Úver. Na sumu, ktorá mala byť uhradená vo výške 20,- Eur dňa 9.4.2014 podľa splátkového kalendára, aj podľa tvrdenia žalovanej 2., súd neprihliadol, nakoľko prevzatie tejto platby nie je na tomto splátkovom kalendári nikým podpísané a žalovaná 2. nevedela predložiť ani označiť žiadny dôkaz na preukazujúcu skutočnosť, že k tejto platbe naozaj došlo, t. j. že bola uhradená žalobcovi. Napriek tomu, že v splátkovom kalendári sú vyznačené aj iné dve platby po 20,- Eur, prevzatie ktorých taktiež nie je nikým podpísané, ich zaplatenie nebolo medzi stranami sporné, a preto súd nemal pochybnosti o ich úhrade žalovanými. Z obsahu predloženého splátkového kalendára súd zistil, že sumu 266,18 Eur uhradili žalovaní titulom zmluvy o domácom servise, ktorá je zmluvou odlišnou od zmluvy o úvere. K zmluve o domácom servise žalovaní mohli a nemuseli pristúpiť. To, že k nej pristúpili, nič nemení na skutočnosti, že predmetom tohto sporu sú práva a povinnosti strán sporu zo zmluvy o úvere uzavretej dňa 16.4.2012. Žalobca využil svoje právo upravené v obchodných podmienkach na stratu výhody splátok pre prípad, že žalovaní nebudú platiť jednotlivé splátky riadne a včas a oznámil žalovaným, že ich celý neuhradený dlh, t. j. nezaplatená časť istiny úveru a odplaty v celkovej výške 717,25 Eur, sa stal splatným k 26.11.2012. Žalobca dvakrát písomne vyzval žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy, avšak bezvýsledne. Táto skutočnosť viedla žalobcu k podaniu žaloby, ktorou sa domáhal od žalovaných zaplatenia neuhradenej časti istiny úveru, vrátane odplaty za úver v celkovej sume 717,25 Eur, zákonného úroku z omeškania z dlžnej sumy a zmluvnej pokuty v sume 107,25 Eur. Náhradu nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky v sume 130,- Eur si žalobou neuplatnil, preto sa ňou súd pri rozhodovaní v tomto spore nezaoberal.

3. Prvoinštančný súd uzavrel, že uzavretá zmluva je zmluvou spotrebiteľskou a zároveň ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Preskúmaním predmetnej zmluvy zistil, že neobsahuje dve obligatórne zákonné náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z., a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona), a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona). RPMN uvedená v zmluve je 67,70% napriek skutočnosti, že výpočtom súd zistil, že skutočná RPMN je 78,62%, t. j. zmluva obsahuje údaj o RPMN v neprospech spotrebiteľa. Zmluva upravuje iba celkovú výšku jednotlivých mesačných splátok, splátky nerozčleňuje na splátku istiny, splátku úroku a splátku iných poplatkov, t. j. zo zmluvy nie je zrejmé, aká presná časť každej zo splátok predstavuje splátku istiny, aká časť splátku úroku z úveru a aká časť splátku iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba celkový počet splátok (13), ich periodicita (mesačná), pričom splatnosť jednej splátky sa odvíjala od splatnosti predchádzajúcej splátky. Zmluva je v tejto časti pre spotrebiteľa veľmi zložitá až nezrozumiteľná. Neobsahuje jednoznačný, jasný a zrozumiteľný údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, v dôsledku čoho spotrebiteľ nemusí byť schopný dostatočne posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru a svoju schopnosť úver splácať. Citované ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. výslovne rozlišuje medzi dobou trvania zmluvy a termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Gramatickým výkladom tohto ustanovenia možno dôjsť k záveru, že termínom je presný dátum. Dátum konečnej splatnosti úveru v zmluve absentuje. Vychádzajúc z uvedeného dospel potom súd prvej inštancie k záveru, že predmetný spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, nakoľko neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a zároveň RPMN je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Keďže žalovaní uhradili žalobcovi z predmetnej zmluvy preukázateľne iba sumu 179,75 Eur, súd priznal žalobcovi neuhradenú časť istiny úveru poskytnutého žalovaným v zodpovedajúcej výške 470,25 Eur (vypočítané ako istina reálne poskytnutého úveru 650,- Eur mínus uhradená časť 179,75 Eur). Nakoľko žalovaní sa dostali do omeškania s platením peňažného dlhu, súd priznal žalobcovi aj ním uplatnený úrok z omeškania v zákonnej výške 8,75% ročne z priznanej istiny od prvého dňa omeškania žalovaných s plnením dlhu až do zaplatenia. Súd prihliadol na osobné, rodinné a majetkové pomery žalovaných a uložil im povinnosť zaplatiť žalobcovi priznanú sumu v splátkach s

tým, že omeškanie jednej zo splátok má za následok splatnosť celého plnenia (§ 217 ods. 2, § 232 ods. 4 CSP).

4. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako skutkovo a právne nedôvodnú zamietol, pretože sa vzťahuje na úroky z úveru a poplatky z úveru, pričom predmetný úver sa zo zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. V časti zmluvnej pokuty súd žalobu zamietol z dôvodu, že klauzula o zmluvnej pokute je obsiahnutá na rube tlačiva zmluvy v časti s názvom Obchodné podmienky, avšak táto strana zmluvy nie je podpísaná oboma zmluvnými stranami, a keďže zmluvná pokuta musí byť dojednaná (oboma stranami) písomne (§ 544 ods. 2 OZ), v danom prípade nebola platne dojednaná (§ 40 ods. 1 OZ). K žiadosti žalovaných zamietnuť celú žalobu s odôvodnením, že predmetná zmluva v časti o domácom servise obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a že podľa ich vyjadrení, obsahu zmluvy o úvere neporozumeli, súd uviedol, že neprijateľnosť zmluvnej podmienky spravidla má za následok iba neplatnosť toho ustanovenia zmluvy, ktoré neprijateľnú zmluvnú podmienku obsahuje a nie neplatnosť celej zmluvy. Navyše, ak by aj celá zmluva bola neplatná, podľa § 457 OZ, každý je povinný z neplatnej zmluvy vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, čo by v danom prípade zodpovedalo presnej tej istej sume, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaných týmto rozsudkom. Pri uzatváraní zmluvy o úvere žalovaní si museli byť veľmi dobre vedomí skutočnosti, že požičanú sumu budú musieť vrátiť. Samotné nepriaznivé osobné, rodinné a majetkové pomery dlžníkov, hoci aj spotrebiteľov, nemôžu byť dôvodom zamietnutia žaloby o zaplatenie sumy, ktorú si žalovaní od žalobcu reálne požičali a ktorú mu riadne a včas nevrátili.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s § 262 ods. 1 CSP, a to podľa pomeru úspechu sporových strán v spore, na základe čoho súd priznal prevažne úspešnejšiemu žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovaným 1. a 2. v rozsahu 14,06%.

6. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1. a 2. odvolanie, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania v rozsahu jeho vyhovujúcej časti (výrok I.) a domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V podanom odvolaní žalovaní uviedli, že nesúhlasia so žiadnym úrokom, keď ešte majú zaplatiť 14,06%, čo celkovo znamená, že určená suma je vyššia ako samotná pôžička aj s domácim servisom. Namietali, že im nie je jasné, prečo súd nemôže započítať domáci servis, ktorý je zaplatený. Podľa nich mal žalobca dobre premyslené, ako získať finančný bonus a v prípade žaloby vedeli, že sa táto suma nebude započítavať, preto sa aj nepodpísali na zadnú časť zmluvy. Pokiaľ súd uviedol, že majetkové pomery nemôžu byť dôvodom pre nezaplatenie sumy, žalovaní uviedli, že prvoradá je život človeka, až potom nezmyselné žaloby. Hoci žalobu podáva Telervis plus, v skutočnosti pôžičky poskytovali ľudia z Kešovky, avšak Kešovka musela skončiť pretože nemala povolenie a pracovníci, ktorí chodili vyberať platby, odrazu pracovali u iných spoločností, tým vzniklo aj celé nedorozumenie, a preto nebolo na výbernej knižke viac podpisov. Nepovedali, že skončili a vyberali pre seba a posledné peniaze žalovaní ani nedostali. Zaviedli ich, pretože sú starí a nepoznali takéto praktiky z minulej doby. Uviedli, že nesúhlasia s touto žalobou, preto žiadajú o znovuposúdenie tohto rozsudku.

7. Nakoľko odvolanie pôvodne podpísala v mene oboch žalovaných 1. a 2. iba žalovaná 2., súd prvej inštancie uznesením č. k. 7C/172/2014-118 zo dňa 20.8.2018, žalovaných 1. a 2. vyzval na odstránenie väd odvolania tak, aby uviedli, čoho sa domáhajú, aké rozhodnutie žiadajú a doplnili podpis žalovaného 1. na podanom odvolaní.

8. Na výzvu súdu na odstránenie väd odvolania reagovali obaja žalovaní tak, že odvolanie podávajú obaja a domáhajú sa zrušenia predmetného rozsudku. Znova poukázali na svoj vek a zdravotný stav a použité nekalé obchodné praktiky.

9. Žalobca odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaných 1. a 2. sa písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody

(§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné, v dôsledku čoho bolo potrebné rozhodnutie v napadnutej vyhovujúcej časti vrátane závislého výroku o trovách konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalovaných ako dlžníkov a zároveň spotrebiteľov zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 470,25 Eur s príslušenstvom titulom pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 220120895 zo dňa 16.4.2012. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený spotrebiteľskou zmluvou, a preto sa spravuje aj príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa. Odvolatelia v podanom odvolaní nerozporovali záver súdu prvej inštancie, že úver im poskytnutý žalobcom na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 220120895 zo dňa 16.4.2012 je podľa § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, považovaný za bezúročný a bez poplatkov, preto tento záver rovnako nebol predmetom prieskumu odvolacieho súdu.

12. Zásadná odvolacia námietka žalovaných spočívala v tom, že žalobcovi priznaná suma spolu s úrokmi z omeškania a trovami konania je príliš vysoká, pričom súd mal posudzovať aj zmluvu o domácom servise a platby na túto zmluvu započítať na splátky úveru.

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že obranu žalovaných spočívajúcu v tvrdení, že so žalobcom uzavreli okrem zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj zmluvu o domácom servise, pričom splátky na zmluvu o domácom servise treba započítať na splátky úverovej zmluvy, súd prvej inštancie vyhodnotil stroho tak, že zmluva o domácom servise je zmluvou odlišnou od zmluvy o úvere, pričom k zmluve o domácom servise žalovaní mohli a nemuseli pristúpiť, pričom to, že k nej pristúpili nemení nič na skutočnosti, že predmetom tohto sporu sú práva a povinnosti strán sporu zo zmluvy o úvere zo dňa 16.4.2012. Súd prvej inštancie tak nemal žiadne pochybnosti o tom, že žalovaní uhradili z poskytnutého úveru iba sumu 179,75 Eur a nie aj sumu 266,18 Eur, ktorú uhradili titulom zmluvy o domácom servise.

14. Odvolaciemu súdu je však z jeho vlastnej činnosti, ako aj rozhodovania súdov prvej inštancie v jeho obvode známe, že pri poskytovaní úverov spoločnosťou TELERVIS PLUS, a.s. býva spravidla v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere uzatváraná zároveň zmluva o poskytovaní domáceho servisu, na základe ktorej sa veriteľ - tu žalobca zaväzuje poskytovať dlžníkovi „domáci servis“ a dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi odmenu za „domáci servis“, a to v pravidelných mesačných splátkach, ktoré bývajú splatné pri preberaní splátok úveru. „Domáci servis“ býva v týchto zmluvách definovaný ako poskytovanie konzultačných a nadštandardných služieb, ktoré spočívajú v starostlivosti o klienta pri poskytnutí úveru, najmä služba spočívajúca v preberaní a zaúčtovaní peňažnej hotovosti určenej na úhradu splátky úveru, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a na prípadné následky nesplácania. Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu bývajú uzavreté výlučne v súvislosti s konkrétnou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na zánik ktorej je viazaný aj zánik tejto zmluvy, teda spravidla ide o zmluvu závislú od príslušnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Taktiež býva pravidlom, že mesačná splátka odmeny za „domáci servis“ býva v rovnakej výške, ako výška 4. až 10. mesačnej splátky úveru. Celková odmena za domáci servis spravidla prevyšuje výšku odplaty za poskytnutý spotrebiteľský úver. Touto odmenou za domáci servis sa tak dojednaná odplata za úver výrazne navyšuje.

15. Žalovaní v priebehu tohto sporového konania predkladali listinné doklady o platení splátok nielen na zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ale aj na zmluvu o domácom servise. Súd prvej inštancie preto v súlade s ustanovením § 295 CSP bol povinný tieto skutočnosti preveriť a za týmto účelom aj z vlastnej iniciatívy si obstarat' potrebné dôkazy, predovšetkým predloženie žalovanými tvrdenej uzatvorenej zmluvy o domácom servise, za účelom posúdenia jej obsahu a spojitosti s uzavretou zmluvou o spotrebiteľskom úvere.

16. Na základe výsledkov doterajšieho dokazovania, nie je možné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že k zmluve o domácom servise žalovaní mohli a nemuseli pristúpiť. Výsledky doterajšieho dokazovania nepreukazujú, že by si žalovaní domáci servis výslovne vyžiadali. Naopak z rozhodovacej činnosti je odvolaciemu súdu známe, že spravidla dlžníci podpisujú zmluvu o poskytovaní domáceho servisu bez toho, aby vedeli, že podpisujú ďalšiu odpliatnú zmluvu, a to v rámci podpisovania listín týkajúcich sa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, o ktorú jedinú majú záujem. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu potom iba navodzuje dojem, že ide o benefit zo strany veriteľa a služba je prezentovaná čisto ako výhoda poskytovaná zo strany dodávateľa. Odmena za domáci servis býva, ako už bolo vyššie uvedené, zavádzajúco v rovnakej výške, ako výška mesačných splátok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nie je pritom možné argumentovať ani tým, že dlžník mal možnosť si zmluvu prečítať a mal tak vedieť, že domáci servis predstavuje platenú službu žalovaného. Súd poukazuje aj na reklamný názov produktu „Kešovka“, z ktorého je zrejmé, že je určený osobám, ktoré potrebujú peniaze okamžite. Žalobca pritom dosiaľ nepreukázal, že by žalovaní vedeli, čo domáci servis znamená a boli uzročení s jeho odpliatnosťou. Zmluva o poskytovaní domáceho servisu pritom spravidla býva uzavretá v rovnaký deň ako zmluva o spotrebiteľskom úvere. V prípade, že právny úkon uzavretia zmluvy o poskytovaní domáceho servisu je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, je aj na tento právny úkon potrebné aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru.

17. Pri uzatváraní zmluvy o poskytovaní domáceho servisu (ktorá má formu predtlačenej formulára) tiež spravidla dochádza k nekalej obchodnej praktike, v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti veriteľa, ktorá podstatne narušuje ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala. Veriteľ pritom nesie dôkazné bremeno, že dlžníkom ako priemerným spotrebiteľom vysvetlil následky uzavretia zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, a to najmä s ohľadom na jeho odpliatnosť. Výhodou domáceho servisu, a teda protiplnením žalobcu za odplatu, spravidla bývajú konzultácie, preberanie a zaúčtovanie finančnej hotovosti na úhradu splátky, vedenie a kontrola splátkového kalendára, upozornenie na termín splátky a následky nesplácania, a to v domácom prostredí alebo podľa dohody. Ide však o bežné služby, ktoré poskytujú banky i nebankové subjekty, a ktoré by mala pokrývať odplata za úver. Pokiaľ ide o konzultácie, tieto banky a nebankové subjekty robia zásadne bezplatne v záujme získania a udržania si klienta. Pokiaľ ide o „výhodu“ vyberania splátok v domácnosti klienta, resp. na dohodnutom mieste, takáto služba je viac v záujme veriteľa ako dlžníka, nakoľko veriteľovi poskytuje istotu výberu splátky, alebo jej časti, čím si znižuje riziko nezaplatenia splátok. Konanie žalobcu, ktorým si pri podpisovaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere nekalou obchodnou praktickou zabezpečuje zo strany dlžníkov aj podpísanie zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, o ktorú zmluvu dlžník nemal záujem a ktorej obsah mu žalobca dostatočne nevysvetlil, nemožno hodnotiť inak, ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si niekoľkonásobnú odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo akýkoľvek prospech aj pre spotrebiteľa. Zároveň uvedené konanie predstavuje obchádzanie zákona, keď náklad na odmenu za domáci servis nie je zahrnutý do odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom zmluva o poskytovaní domáceho servisu je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv. Takéto zmluvy (o poskytovaní domáceho servisu) už boli súdmi v minulosti opakovane vyhlásené za absolútne neplatné podľa § 39 OZ, pre rozpor s dobrými mravmi, či obchádzanie zákona (§ 53 ods. 6 OZ, či zák. č. 129/2010 Z. z.). V tom prípade bolo nevyhnutné zohľadniť všetky platby dlžníka splatené na domáci servis, na zaplatenie dlhu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Pretože však súd prvej inštancie súvislosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o poskytovaní domáceho servisu v takýchto intenciách neposudzoval, teda vec nesprávne právne posúdil, nevykonal dostatočné dokazovanie v súlade s ust. § 295 CSP a preto nezistil dostatočne, aká suma poskytnutej istiny bola skutočne žalovanými uhradená. Zhrnúc uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 470,25 Eur s príslušenstvom vyhovel, rozhodol predčasne, bez náležitého zistenia skutkového stavu a dôsledného právneho posúdenia veci.

19. S poukazom na vyššie uvedené bolo potom nevyhnutným, aby odvolací súd po splnení všetkých zákonných podmienok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku I., vrátane závislého výroku III. o trovách konania zrušil a podľa § 391 ods. 1 vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal nevyhnutné dôkazy relevantným

spôsobom, pričom vzhľadom na rozsah potrebného dokazovania, nie je účelné doplniť dokazovanie pred odvolacím súdom.

20. Povinnosťou súdu prvej inštancie súc pritom viazaný vyslovenými právnymi názormi odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP), bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky pre vec relevantné dôkazy potrebné pre posúdenie veci v súlade s ust. § 295 CSP, najmä si zabezpečiť zmluvu o poskytovaní domáceho servisu, ako aj dôkazy potrebné pre zistenie žalovanými celkovej splatenej sumy, zistený skutkový stav následne opätovne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2, 3, 4 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP). Nakoľko žalovaní neustále poukazujú na svoju zlú sociálnu situáciu a neschopnosť zaplatiť trovy konania, vysporiada sa súd aj s podmienkami ust. § 257 CSP.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).